

عنوان مقاله:

مطالعه ی تطبیقی دعوای مشتق چندجانبه در حقوق ایران و انگلیس

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های حقوق تطبیقی، دوره 26، شماره 4 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

علی طهماسبی - Private Law, Assistant Professor, Department of Law, Razi University, Kermanshah

خلاصه مقاله:

در بیشتر نظام های حقوقی، سازوکار دعوای مشتق مستقیم پذیرفته شده و بنابراین سهامدار(ان) می تواند به نمایندگی از شرکت علیه مدیر(ان)، مدیرعامل، گاه بازرس(ان) و حتی شخص ثالثی که با اعمال خود باعث ایراد خسارت به شرکت شده اند، دادخواهی کند. در حقوق ایران طرح چنین دعوایی تنها در شرکت سهامی و علیه مدیر و مدیرعامل آن ممکن است. در دعوای مشتق چندجانبه، سهامدار شرکت مادر علیه مدیر، مدیرعامل یا بازرس شرکت فرعی یا علیه این اشخاص در شرکت فرعی شرکت فرعی برای جبران خساراتی که خواننده(گان) به آن شرکت ها وارد کرده، دادخواهی می کند. برخلاف دعوای مشتق مستقیم، دیدگاه واحدی در نظام های حقوقی در خصوص دعوای مشتق چندجانبه، وجود ندارد. برای رد این سازوکار، به اصل استقلال شخصیت شرکت از شرکا، تفکیک دارایی شرکت از دارایی سهامدار، خلاف قاعده بودن دعوای مشتق و در نتیجه لزوم اکتفا به قدر متیقن، استناد شده است. در برابر، برای پذیرش آن، به سمت داشتن سهامدار شرکت مادر برای طرح دعوا، به مصلحت بودن پذیرش آن و لزوم نظارت بیرونی بر اداره شرکت استدلال شده است. در حقوق انگلیس ظاهرا این نهاد پذیرفته شده و سهامدار شرکت مادر می تواند چنین دعوایی اقامه کند. در حقوق ایران این سازوکار پذیرفته نشده، درحالی که وجود آن می تواند در ترغیب افراد به سرمایه گذاری در شرکت ها و بازدارندگی موثر باشد، لذا شایسته است در حقوق ایران نیز، این شیوه پیش بینی شود

کلمات کلیدی:

Parent company, Subsidiary, multiple derivative claim, Shareholder, شرکت مادر, شرکت فرعی, دعوای مشتق چندجانبه, سهامدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1924395>

